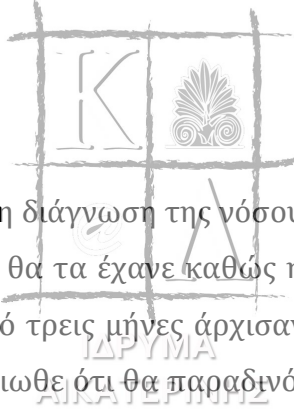

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
MARK G. DA COSTA
5^ο ΓΕΛ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΔΡΥΜΑ
Γ' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΙΤΛΟΣ: «Ο ΜΙΚΡΟΣ .X.»

Το τζάκι άπλωνε ένα κύμα μαύρης θέρμης από τις επάλξεις των ξύλων, χαρίζοντας ελάχιστο φως στην νεοκλασική έπαυλη, ενώ η θάλασσα μουρμούριζε λόγια παρήγορα. Ο μικρός .X. σηκώθηκε από το σκαμπό και πέρασε για μια τελευταία φορά τα ροζιασμένα του δάχτυλα πάνω από τα πλήκτρα του χτυπημένου πιάνου, ενώ οι φρενιασμένες διέσεις και υφέσεις διαπέρασαν τους λιγοστούς τοίχους που βρίσκονταν στην θέσης τους, προκαλώντας τρίξιμο στις άλλωτε χρυσές ταπετσαρίες. Ο καλοκαιρινός ουρανός έβραζε και η σελήνη είχε αρχίσει να τραγουδάει τις πρώτες νότες του μονότονου, ρουτιανιάρικου σκοπού της. Το σκοτεινό φόντο τ' ουρανού πλαισιώθηκε από μικρούς φωτεινούς γίγαντες. Μικρές κουκίδες τ' ουρανού, που χωρίς αυτές όμως δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε την ζωή μας. Έμοιαζαν με τις ψυχές των ανθρώπων γύρω του. Τόσο κοντά στο ανθρώπινο μάτι, μα στην πραγματικότητα απέχουν χιλιάδες έτη φωτός η μία από την άλλη. Κι όλα αυτά επειδή το ένα άστρο δεν τείνει το φως που ίσως έχει για να φωτίσει κάποιο άλλο σε μία απόπειρα σύνδεσης. Είχε έρθει ώρα να το αλλάξει αυτό...

Η μισογκρεμισμένη σκεπή έδωσε τη δυνατότητα στο νεαρό .X. να στρέψει τη ματιά του σε αυτόν το μαγικό κόσμο για τον οποίο είχε ακούσει τόσα πολλά. Διέσχισε προσεκτικά την τραπεζαρία και έγειρε το σώμα του προς τα αριστερά για να αποφύγει το πεσμένο δοκάρι που κάποιος ανεμοστρόβιλος είχε τσακίσει και τώρα πια ξεφύτρωνε από το ταβάνι. Μπαίνοντας στην αίθουσα του καθιστικού, ένιωσε μια μικρή βελονιά να του διαπερνά την πατούσα. Φαίνεται πως είχε πατήσει κάτι μυτερό μέσα στη μαραμένη οικία της λύπης. Η απάντηση του δόθηκε όταν τελικά σήκωσε το βλέμα του και κοίταξε μαγεμένος τον ραγισμένο πολυέλαιο που παρέμενε ασάλευτος στο μωσαϊκό. Πλησιάζοντάς τον, περιεργάστηκε την αντανάκλασή του μέσα σε ένα μικρό κομμάτι γυαλιού.

Από τη μέρα που είχε γίνει η διάγνωση της νόσου, αποφάσισε να μην ξανακόψει τα μαλλιά του μιας και τελικά θα τα έχανε καθώς η ασθένεια θα έκανε τον κύκλο της. Ακόμα κι όταν ύστερα από τρεις μήνες άρχισαν να πετάνε σαν τρελά, εκείνος δεν ήθελε να ενδώσει, αφού ένιωθε ότι θα παραδινόταν κατ' αυτόν τον τρόπο. Από τη μέρα που μαύροι κύκλοι έκαναν την εμφάνισή τους στο μελανό του πρόσωπο και τα μαλλιά του άρχισαν να αραιώνουν, ως δια μαγείας, οι καθρέφτες του σπιτιού και οι φωτογραφίες του παρελθόντος εξαφανίστηκαν. Έβλεπε για πρώτη φορά τον εαυτό του. Τώρα πια, τα μαλλιά του, είχαν αρχίσει να ξαναφυτρώνουν σταδιακά και οι ουλές στο σκαλπ του, είχαν αρχίσει να ξεπρήζονται. Η τελευταία εγχείρηση τον είχε συντρίψει απρόσμενα πολύ και το μικρό υψωματάκι στην κορυφή του κεφαλιού του, δεν έλεγε να εξαφανιστεί. Και η αλήθεια είναι ότι ούτε τον ενοχλούσε πια και τόσο πολύ. Είχε συνηθίσει πλέον σε όλα. Στους βίαιους εμετούς που τον ξυπνούσαν κατά τη διάρκεια της νύχτας, στις παραισθήσεις που είχαν αρχίσει να του παίρνουν το μυαλό, ακόμη και στον πόνο που πολλές φορές μούδιαζε το σώμα του, μα πολύ περισσότερο την ψυχή του. Η μικρή μπλε ρομπίτσα που φορούσε, άφηνε ακάλυπτα τα γόνατά του και το βαθύ κόψιμο που είχε υποστεί πριν από καναδυό μήνες ακόμα τον πονούσε. Αυτό ήταν το παράσημο ανδρείας του, ή τουλάχιστον έτσι το αποκαλούσε.

Μια μέρα, ο πόνος ήταν τόσο οξύς που τον κράτησε δέσμιο στη κλίνη του. Η μητέρα του, τετριμμένη κατευθύνθηκε γρήγορα κλαίγοντας προς την κρεβατοκάμαρά της. Ο μικρός όμως, άκουσε τα αναφιλητά και κάθε φορά που τον κοίταγε, δεν άντεχε να βλέπει τον πόνο στα μάτια της μητέρας του, σε αντίθεση με τον πατέρα του, προσπαθούσε να συγκρατηθεί και τα κατάφερνε μάλλον καλά. Επιστράτευσε λοιπόν, κάθε απόθεμα σωματικής και ψυχικής ενέργειας για να σηκωθεί και να την παρηγορήσει. Έστρεψε ολόκληρο το σώμα του προς τον στενό διάδρομο και συγκέντρωσε το βλέμα του στην πόρτα του κεντρικού δωματίου. Ένα βήμα τη φορά επιχειρούσε, αν και αυτό αποτελούσε άθλο. Σε κάποια στιγμή λίγα μόλις μέτρα πριν πλησιάσει την πόρτα, ο πόνος επέτρεψε. Μια σειρήνα έσκουζε στο κεφάλι του και είδε μια φιγούρα να τον πλησιάζει απειλητικά, να σηκώνει τα χέρια της και έπειτα να τον σπρώχνει. Η σκιά χάθηκε και πάλι στο λαβύρινθο του μυαλού του και η δύναμη της βαρύτητας επιβεβαίωσε για ακόμα μία φορά την ύπαρξή της,

αφού έπεσε στο γυάλινο τραπεζάκι πάνω στο οποίο βρισκόταν «Το Κοράκι» και τον χλεύαζε. Η αποστολή του ματαιώθηκε και ως αποτέλεσμα κέρδισε μια ουλή και μια τρίωρη παραμονή στο νοσοκομείο.

Τώρα πια άγγιζε την ουλή του και θυμόταν εκείνη τη μέρα. Αισθάνθηκε ένα ζεστό ρυάκι να κυλάει στο μάγουλό του και σε απάντηση, χαμογέλασε στο είδωλό του, το οποίο του ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Προχώρησε στο τέλος του δωματίου και για μερικές στιγμές κοίταξε έξω. Τελικά, άνοιξε με αποφασιστικότητα την μπαλκονόπορτα και βγήκε έξω. Ο .X. κρυβόταν πίσω από το σπίτι της Κυρίας. Ryan ελέγχοντας την πιθανή παρουσία εμποδίων που θα ματαίωναν το σχέδιό του αλλά τελικά δεν υπήρχε τίποτα που να τον σταματούσε. Παρά την θέρμη του βραδιού, η ανάσα του, ταξίδευε σαν εύθραυστο πλοιάριο, που για να βρει τη σωστή πορεία, φωσφόριζε προς τον γοητευτικό ορίζοντα. Το ένιωθε στο ελαφρύ φύσημα του ανέμου, που του χάιδευε απαλά το μέτωπο, εμπυχώνοντάς τον έτσι για το τολμηρό του εγχείρημα, πως εκείνο το βράδυ θα τα κατάφερνε. Θα θυσίαζε τη λίγη ζωή που του απέμενε, με αντάλλαγμα την ζωή όλων των υπολοίπων. Θα ακουμπούσε τη σκοτεινή όψη της σελήνης, για να γιατρέψει το δηλητήριο του κόσμου.

Με επιδέξιες κινήσεις ο νεαρός σύρθηκε κάτω από το φράχτη και καθώς το πρόσωπό του ακουμπούσε τη βρεγμένη από τα ποτιστήρια χλόη, σκέφτηκε ότι τα όρια δεν υπάρχουν για να μας προστατεύουν, αλλά για να μας κρατάνε κλειδωμένους μέσα. Το μόνο που πρέπει να κάνει κάποιος για να το διαπιστώσει, είναι να τα ξεπεράσει. Και αυτό έκανε... Έτρεξε φρενιασμένα προς το μικρό λόφο και κοίταξε πάνω από τον ώμο του, τα φώτα της μικρής του πόλης. Τίποτα δεν τον ενθουσίαζε ιδιαίτερα και όμως όλα τον συγκινούσαν.

Επιτάχυνε το βήμα του και βρέθηκε μπροστά σ' ένα ορμητικό χύμαρο, που κάτω από τη σκοτεινή θωριά του ουρανού, έμοιαζε να μεταβάλλεται συνεχώς. Το νερό χόρευε ένα μελαγχολικό βάλς και έγλειφε τις νεανικές του πατούσες ενώ εκείνος ακουμπούσε προσεκτικά στις μικρές γλυστερές πέτρες κοιτώντας ευθεία. Μία τέλεια εκτελεσμένη πιρουέτα του γλυκού νερού, είχε την απαραίτητη ορμή για να ανατρέψει την ισορροπία του. Αφήνοντας ένα μακρόσυρτο επιφώνημα έπεσε στο ρυάκι που τον μετέφερε λίγο παρακάτω. Απελπισμένα υδάτινα χέρια τον τραβούσαν προς το μέρος τους το καθένα, αλλά εκείνος ήταν αποφασισμένος. Πότε

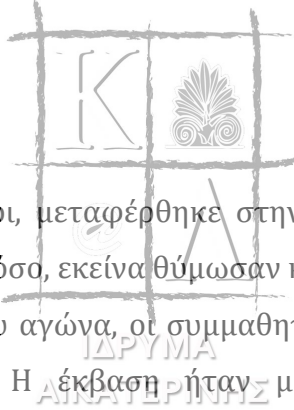

κατάφερνε να πάρει ανάσες και τότε έβρισκε τον εαυτό του να υπόσχεται σε κάποιο στοιχείο πως αν επιβίωνε, θα παρατούσε κάθε προσπάθεια. Όλα γύρω του ήταν σκοτεινά και ενώ ήξερε ότι η όχθη δε βρισκόταν πολύ μακριά, δεν μπορούσε να τη δει. Κλωτσώντας μία ασθενική λαβή νερού που ήθελε να τον νανουρίσει και να τον ταξιδέψει σε κόσμους μακρινούς, χτύπησε το πόδι του σε έναν βυθισμένο κορμό δέντρου που είχε αφεθεί στο πέρασμα του χρόνου. Είχε βρει ένα μέσω για να επιτύχει τη σωτηρία του και δεν θα το άφηνε να χαθεί έτσι απλά. Άρπαξε το διαμελισμένο κορμό και, με όση δύναμη του είχε απομείνει, σήκωσε το σώμα του πάνω από την επιφάνεια του νερού, παίρνοντας μεγάλες ανάσες. Μπουσούλισε πάνω στον κορμό και τελικά έφτασε στην άλλη όχθη. Έβγαλε τη μπλούζα του και την στράγγιξε όσο καλύτερα μπορούσε. Συνέχισε να περπατάει προσεκτικά, όλο και βαθύτερα στο δάσος, καταγοητευμένος από την ιερότητα του στόχου του. Το φεγγάρι κρυβόταν πίσω από τα πελώρια δέντρα, τα οποία έδιναν τροφή στην ήδη διαταραγμένη σκέψη του.

Κάθε φορά που έστρεφε τη ματιά του εκεί που η τερατώδης φαντασία του έπλαθε ήχους και σενάρια, ανακάλυπτε ότι είχε καταφέρει να τρομάξει τον εαυτό του, ενώ στη γελοία αυτή φαντασίωση νόμιζε πως γέλαγαν λιλιπούτειες νεράιδες, – που για να μην τις δει– κρύβονταν πίσω από τα φύλλα κάποιας γερό-υτιάς, γαργαλώντας την με τα φτερά τους. Τρελές εικόνες, που στροβιλίζονταν στη δίνη του μυαλού του, συνέχισαν να τον παρασύρουν.

Η φωνή μιας κοπέλας κατάφερε να σπάσει το τείχος συγκέντρωσης που είχε ανεγερθεί. Άθελά του σμιλεύτηκε στο μυαλό του, με τη δύναμη που είχε ο λόγος του, το ανάγλυφο μιας γυναίκας σαν αερικό που έχει παγιδευτεί στο σώμα μιας λάμιας. Έτοιμη να κατασπαράξει και συνάμα έτοιμη να κατασπαραχτεί. Στον πυλό της φαντασίας του, η χαίτη της ενώθηκε με το αβυσσαλέο πύρινο της φλόγας και συνάντησε τον ουρανό, δείχνοντάς του το μυστικό πέρασμα. Δεξιά και αριστερά, πίσω από τους κορμούς των δέντρων ξεπρόβαλλαν κι άλλα πλάσματα. Η καρδιά του άρχισε να χτυπά ολοένα και δυνατότερα, ενώ το μυαλό του υπερλειτούργουσε προσπαθώντας να σβήσει όλες αυτές τις ανύπαρκτες φιγούρες.

Συνειρμικά έφτασε στη μνήμη του, το περιστατικό που με τόσο κόπο είχε θάψει στη μνήμη του. Την ώρα της Ποίησης, συνεπαρμένος από την μαγεία της Θείας

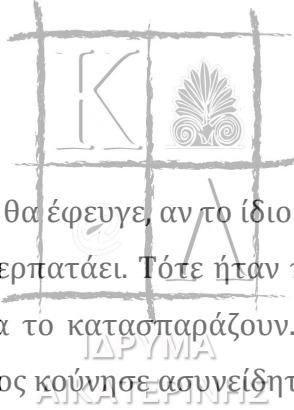

Κωμωδίας του Δάντη Αλιγκέρι, μεταφέρθηκε στην Κόλαση, ζητώντας από κάθε πλάσμα να τον γιατρέψει. Ωστόσο, εκείνα θύμωσαν και του επιτέθηκαν. Ενώ λοιπόν ο μικρός .X. έδινε τον δικό του αγώνα, οι συμμαθητές του έβλεπαν ένα φρικιό να μάχεται άορατους εχθρούς. Η έκβαση ήταν μάλλον απρόσμενη. Ο νεαρός αποκώμησε μία τιμωρία, επειδή θεωρήθηκε «υπαίτιος πρόκλησης γέλωτος στους υπόλοιπους συμμαθητές του, αποσπώντας τους» όπως χαρακτηριστικά είχε πει ο «Κύριος» Λυκειάρχης.

Έκλεισε ερμητικά τα μάτια του και πίεσε τον εαυτό του να διώξει κάθε παραίσθηση. Πρώτη φορά έβλεπε τόσες πολλές παραισθήσεις μαζί. Στο πέρασμά του, άλλες υποκλίνονταν ειρωνικά και άλλες του έβαζαν τρικλοποδιές και ύστερα τον χτυπούσαν με κλαριά, προσπαθώντας να τον πείσουν να τα παρατήσει. Και όντως το σκέφτηκε. Μπροστά στις μορφές τερατόμορφων πλασμάτων με χίλια κεφάλια και πόδια ταραντούλας, προσευχές σχηματίστηκαν στα χείλη του και ο Ψαλμός κυ' έγινε το ενθαρρυντικό του. Ξανά και ξανά: «Ο Κύριος είναι ο ποιμένας μου τίποτα δεν θα στερηθώ. Σε βοσκές χλοερές ανάπαυσης με οδήγησε. Ανόρθωσε την ψυχή μου, με οδήγησε μέσα από μονοπάτια δικαιοσύνης, χάρη του ονόματός Του. Και μέσα σε κοιλάδα σκιάς θανάτου αν περπατήσω, δεν θα φοβηθώ κακό επειδή Εσύ είσαι μαζί μου...»

Άκουσε κραυγές πίσω του και πολύ περισσότερο απ' αυτό, άκουσε βήματα. Όταν έστρεψε τη ματιά του, για να βεβαιώσει την υποψία του, είδε ένα λιοντάρι με φτερά. Το δεξί του φτερό τον έσπρωξε. Δεν ήταν όμως εχθρικό το σπρώξιμο, μάλλον φιλικό θα έλεγε κανείς. Τα χείλη του συσπάτηκαν σε μία παγερή μάσκα τρόπου που έσπαγε σιγά-σιγά...

Πριν ακριβώς βγει στο ξέφωτο, που υπήρχε μπροστά του, κρεμάστηκε μια φιδίσια μορφή από πάνω του και τον κοίταξε κατάματα με το πιο απεχθές βλέμμα που είχε δει ποτέ του. Η γλώσσα της έγλειψε το μέτωπό του και ξαφνικά, κατέβηκε από το δέντρο. Τα λέπια της ήταν φτιαγμένα από διαμάντια και τις άκρες των δαχτύλων της κοσμούσαν ρουμπίνια και σμαράγδια. Στο άγγιγμά της, ένιωσε τις τρίχες της κεφαλής του να φυτρώνουν και το σώμα του να ισιώνει. Στο κεφάλι του επήλθε μια ώθηση που το έφερε στη φυσιολογική του κατάσταση και η ουρά της Έχιδνας του έγνεψε να πάρει το δρόμο της επιστροφής.

Ήταν σίγουρο πως ο πόνος θα έφευγε αν το ίδιο έκανε και αυτός. Γύρισε λοιπόν προς τα πίσω και άρχισε να περπατάει. Τότε ήταν που είδε το λιοντάρι λαβωμένο και τα φρικάλεα πλάσματα να το κατασπαράζουν. Το βλέμμα του ωστόσο, ήταν στραμμένο στο μικρό . Χ. Εκείνος κούνησε ασυνείδητα το κεφάλι του και έβγαλε μια κραυγή μάχης. Γύρισε και πάλι προς την Έχιδνα, που τον κοιτούσε να απομακρύνεται, ενώ ταυτόχρονα το γέλιο της που δε μπορούσε να κρυφτεί, σταμάτησε. Το χέρι του οπλίστηκε από το ξίφος της πίστης του. Ήταν Το Ξίφος, που θα έφερνε την αυγή μέσα από το σκότος της νύχτας.

Το έμπηξε στα σπλάχνα της και ζωύφια άρχισαν να πετούν ολόγυρα ενώ εκείνη αλαφιασμένη συσπάστηκε βγάζοντας κραυγές απελπισίας. Όλα τα πλάσματα ούρλιαξαν και τα μάτια τους πήραν μία τρελή λάμψη. Έκανε μικρά βήματα για να μην τα ταραξεί περισσότερο και ξαφνικά του χίμηξαν ενώ εκείνος το έβαλε στα πόδια. Ο αγέρας ψιθύριζε στο αυτί του και το φως τον πλησίαζε ολοένα και πιο πολύ. Όλα είχαν ξαναγίνει όπως πριν. Ο πόνος είχε επιστρέψει και η λογική εξακολουθούσε να προσπαθεί να συμβαδίσει με τα δρώμενα.

Η ορμή του, σίγουρα δεν ήταν αποτέλεσμα προσωπικού μόχθου. Κάτι άλλο λειτουργούσε ως αρωγός και ως κινητήρια δύναμη. Κοίταξε τότε δεξιά του και είδε το Λιοντάρι. Κρατούσε τα φτερά του μαζεμένα στο πλάι κι έτρεχε παράλληλά του. Είχαν την ίδια ταχύτητα, κατά έναν μυστηριακό τρόπο. Η ενέργεια καθιστούσε ηλεκτρισμένη την ατμόσφαιρα και ο . Χ. και το Λιοντάρι έτρεχαν επειδέξια ανάμεσα σε πελώρια δέντρα και θάμνους. Οι κραυγές από πίσω τους γίνονταν εντονότερες και πιο απόκοσμες. Μέσα από το πυκνό φύλλωμα κάποιου θάμνου φαινόταν η λάμψη της σελήνης. Με ένα πήδημα πέρασε πάνω από το θάμνο που ανάκοπτε την πορεία του και όρμησε πάνω στον τοίχο βλάστησης που φάνταζε ζωντανός. Τελικά, η ορμή του ήταν αρκετή για να σπάσει τον κλοιό της φύσης που έστεκε μπροστά του.

Η λάμψη της σελήνης τον τύφλωσε για μερικά δευτερόλεπτα και στη συνέχεια... το νήμα της ζωής του διεκόπη βίαια. Το φθαρμένο του σώμα έμεινε μετέωρο για μερικά κλάσματα δευτερολέπτου πάνω από τη θάλασσα που έγλυφε τον απόκρημνο βράχο, στον οποίο είχε ανέβει. Δεν κατάφερε να ελαττώσει την

ταχύτητά του την κατάλληλη στιγμή και ως εκ τούτου έπεσε στην αβυσσαλέα θάλασσα.

Τις επόμενες ημέρες, όλα τα δημοσιογραφικά γραφεία, οι ιστοσελίδες και τα μπλογκς της ηφυλίου μετέδιδαν την ιστορία του μικρού . Χ. περιγράφοντας πως το νεαρό παιδί κατάφερε να το σκάσει από το νοσοκομείο και στην συνέχεια να διασχίσει अपαρατήρητο το μικρό άλσος, που ήταν ειδικά διαμορφωμένο για τους πάσχοντες. Μάλλον οι παραισθήσεις του, δεν τον άφησαν να δράσει λογικά περνώντας πάνω από τη γέφυρα και έπεσε στον χύμαρο. Όταν οι υπεύθυνοι συνειδητοποίησαν την απουσία του μικρού, έτρεξαν πίσω του και τον κυνήγησαν μέχρι το «Λόφο της Ζωής», όπως τον αποκαλούσαν. Μαζεύονταν εκεί όλοι μαζί, για να δουν την ανατολή, επιβεβαιώνοντας ότι είχαν καταφέρει να επιβιώσουν ακόμα μια μέρα. Είχαν την ευκαιρία να πουν ότι έζησαν για να δουν ακόμα μια ανατολή. Το παιδί βλέποντας παραισθήσεις εξαιτίας του όγκου που πίεζε τον εγκέφαλό του, τρόμαξε και βούτηξε στο κύμα που τον υποδέχτηκε με χαρά. Το μόνο που κατάφεραν να βρουν ήταν ένα σημείωμα πάνω στο οποίο με μεγάλα καλλιτεχνικά γράμματα, ο μικρός . Χ. είχε γράψει: «Για Όλους Σας...»

Το μήνυμα αυτό ερμηνεύτηκε με ποικίλους τρόπους, όπως για παράδειγμα ότι ο μικρός είχε τάσεις αυτοκτονίας ή ότι δεν άντεχε τον πόνο. Όλα ειπώθηκαν εκτός από την αλήθεια... Το πτώμα του ξεβράστηκε στην αμμουδιά και το τραγικό, κατά την κοινή γνώμη, ήταν ότι στα χείλη του ήταν σχηματισμένο ένα χαμόγελο. Για άλλους είχε αποτύχει και είχε τελειώσει το μαρτύριό του και τη σύντομη, γεμάτη ταλαιπωρίες ζωή του και για άλλους έγινε σύμβολο. Αυτοί, στο γράμμα του είδαν αυτές τις λέξεις που έλειπαν: «Για Να Υπάρχει Αγάπη Σε Όλους Σας...»

Το σώμα του μικρού . Χ. χτύπησε πάνω στη συμπαγή επιφάνεια του νερού, εκεί όπου σχηματιζόταν η σελήνη. Την είχε τελικά ακουμπήσει και είχε καταφέρει να βάλει τον κόσμο σε σκέψεις. Τα βράχια ξέσκισαν τη σάρκα του κι εκείνος αισθάνθηκε ευτυχισμένος. Όχι πονεμένος, αλλά ευτυχισμένος. Το θαλασσινό νερό εισχώρησε στις πληγές του και τον υπνώτισε με το τραγούδι του. Ένωσε τα πνευμόνια του να γεμίζουν με νερό κι την καρδιά του να μειώνει το ρυθμό της. Δεν είχε πια άλλο αίμα να στείλει ή να πάρει, είχε βάψει με αυτό τη θάλασσα. Η

τελευταία του ανάσα απέδωσε φουσαλλίδες ρυγόνου που, έγραψαν μια άγνωστη λέξη στην επιφάνεια της θάλασσας.

Δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει αλλά ένιωσε κάτι να τον επαναφέρει προς την επιφάνεια. Όσο πιο πάνω τον ανέβαζε, τόσο πιο πολύ συνερχόταν. Ήταν το Λιοντάρι. Τύλιξε τα μικρά του χέρια γύρω από το λαιμό του και εκείνο άπλωσε τα φτερά του. Βγήκε μεμιάς, ακριβώς από το σημείο στο οποίο είχε πέσει δημιουργώντας μια δίνη μέσα στην οποία πνίγηκε κάθε πόνος. Η αντανάκλαση της σελήνης σκίρτησε και η πλάση πήρε μια μεγάλη ανάσα καθώς ο μικρός . Χ. και το Λιοντάρι παρέδωσαν το πνεύμα τους και χαράχτηκε η πορεία τους για ένα νέο ταξίδι. Καθώς ο μικρός . Χ. χανόταν σε ένα σμαραγδένιο κόσμο, μακριά από πόνο και λύπες, ατένιζε τα φώτα της πόλης και στη συνέχεια του κόσμου ολόκληρου. Τον υπνώτιζαν και δεν τον ενοχλούσε που δεν είχε καταφέρει να ολοκληρώσει το στόχο του με τον τρόπο που ήθελε, αρκεί που τα κατάφερε. Είχε ακούσει για το μέρος που επρόκειτο να πάει. Δεν έμοιαζε με τίποτα απ' όσα ήξερε. Κι όμως εκείνος συνέχιζε να κοιτάει τα φώτα που τώρα πια είχαν μετατραπεί σε κουκίδες.

Κάθε κουκίδα, μια ζωή. Κάθε ζωή, μια ιστορία. Μικρές κουκίδες που ίσως δεν προσεγγίζουν εύκολα η μία την άλλη, ικανές να καταφέρουν τα πάντα...